

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 42

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΠΕΡΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΟΥΜΕΝΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Αριθ. } Πρωτ. 2670
          } Διεκπ. 113   Αθήναις τῆ 1 Ὀκτωβρίου 1935

*Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

Γνωστὸν ὑμῖν τυγχάνει ὅτι τόσον Κανονικαὶ διατάξεις ὅσον καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλουσιν ὅπως, προκειμένου ἵνα προβῇ Ἱεράρχης εἰς τὴν χειροτονίαν κληρικοῦ τινος, ὁρμωμένου ἐξ ἄλλης τινὸς Μητροπολιτικῆς περιφερείας, ζητῇ προηγουμένως οὐ μόνον τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἱεράρχου τῆς περιφερείας ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικὸν ἔγγραφον παρ' αὐτοῦ, περὶ τῆς πολιτείας τοῦ ὑποψηφίου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος οὐκ ἄπαξ καὶ εἰς παρῳχημένους ἔτι χρόνους, διὰ σχετικῶν ἐγκυκλίων, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω ζητήματος, ὡς πρὸς τὴν εὐθύνην αὐτῶν, τὴν Κανονικὴν τάξιν καὶ τὴν ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων μεταξὺ αὐτῶν. Καὶ νῦν, ἐκ δοθείσης ἀφορμῆς, ὑπόμνησιν τῶν ἀνωτέρω ποιούμενοι, δὲν παραλείπομεν ἐν ταῦτῳ ὅπως γνωρίσωμεν ὑμῖν, Συνοδικῇ διαγνώμῃ, ὅτι τοῦτ' αὐτὸ δέον νὰ τηρῆται καὶ ἐφαρμοδίζεται οὐ μόνον προκειμένου περὶ ἐγγάμων Κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀγάμων τοιούτων, οἵτινες καταφεύγουσιν εἰς Ἱεράς Μονὰς ἄλλων Μητροπόλεων, μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐγκαταβιώσεως ἢ ἀπλῶς τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν ἐν αὐταῖς καὶ τῆς προχειρίσεως αὐτῶν εἰς πρεσβυτέρους, πρὸς ἀνάληψιν ἐκκλησιαστικῆς τινος ἢ δημοσίας ὑπηρεσίας.

- † Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ
- † Ο ΓΥΘΕΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙΤΥΛΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
- † Ο ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- † Ο ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ ΙΕΡΟΘΕΟΣ
- † Ο ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΚΑΠ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ
- † Ο ΠΟΛΥΑΝΗΣ-ΚΙΛΙΚΙΣΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΣ
- † Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
- † Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ
- † Ο ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- † Ο ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ο ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἄρχμ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΔΙΒΙΖΑΤΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

Ἄριθ. 47852

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 10 Δεβρίου 1934

Τὸ Ὑπουργεῖον Θεοσεκμαίων καὶ Παιδείας,

Πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀργολίδος.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 131 ἐ. ἔ. ὑμειτέρου ἐγγράφου ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ἡμῖν, ὅτι, κατὰ τὸ ἀρθρ. 88 τοῦ κώδικος περὶ ἐφημερίων, ἡ διαδικασία τῆς παύσεως ἐφημερίου εἶναι συμμιγῆς. Ἐν μέρει μὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διαδικασία ἡ ἀφορῶσα τὴν διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀπομάκρυνσιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, συνφδὰ τῷ Ν. Δ. τῆς 28 Ἀπριλίου 1923, συνεπεῖα δὲ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 88 παραγρ. 2 τοῦ κώδικος, ἐν μέρει δὲ ἡ διαδικασία τῆς παραγράφου 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου 88 λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ὡς καὶ τῶν ἐφημερίων, δι' ἀνικανότητα, δὲν χαρακτηρίζεται ὡς προσωπικὸν δικαίωμα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντικειμενικόν, δημοσίας τάξεως, τοῦ Κράτους δικαιουμένου νὰ προκαλῆ τὴν διαδικασίαν περὶ τὴν βεβαίωσιν τῆς υγείας τοῦ ὑπαλλήλου, ἧς τυγχάνει συνυφασμένη μετὰ τῆς ἰκανότητος περὶ τὴν πλήρωσιν τῶν ὑπαλληλικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, καθόσον τὸ Κράτος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σταθμίζει τὴν υγείαν τοῦ ὑπαλλήλου κατὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ εἰς τὴν τάξιν ταύτην (ἄρθρ. Ἀγγελοπούλου Δίκαιον δημοσίων ὑπαλλήλων παραγρ. 31 καὶ 32), καὶ ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἄσκει τὸ Κράτος διὰ τῶν Προϊσταμένων ὑπηρεσιῶν, ὡς ἐν προκειμένῳ τυγχάνει ὁ οἰκείος Μητροπολίτης, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς πρόσθεν διατάξεων. Ὁ Μητροπολίτης θὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν οἰκείον Πρόεδρον τοῦ Πρωτοδικείου, ἀρ. ὁ παραγρ. 5 Ν. Δ. 28—4—1923, ἵνα οὗτος διορίσῃ τοὺς πρὸς τοῦτο Ἱατρούς. Ἡ διαδικασία τοῦ ἀρθρου 5 παραγρ. 5 δὲν θὰ συνεχισθῇ, ἀλλὰ μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἐνόρκου γνωματεύσεως τῶν ἱατρῶν θὰ ἀρχίσῃ ἡ τοῦ ἀρθρου 88 παραγρ. 2 τοῦ κώδικος διαδικασία. Θὰ ὑποβληθῇ δηλονότι εἰς τὸν οἰκείον Μητροπολίτην, ὅστις θὰ διενεργήσῃ ὅ,τι δεῖ, τοῦ ἐφημερίου δικαιουμένου εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν δικαιωμάτων τῆς παραγρ. 2 ἐδάφ. 3 τοῦ ἀρθρου 88.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ι. ΡΑΛΛΗΣ

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, πρὸ τῆς πλήρους διαμορφώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, πάντες, ὡς γνωστόν, οἱ Ἱεράρχαι ἔφερον τὸν τίτλον τοῦ Ἐπισκόπου. Ὅπως ἐξαιρετικῶς ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος ἔφερε τὸν τίτλον Πάπας, εἰς ὃν πολὺ μεταγενεστέρως προσετέθη καὶ ὁ ἱστορικῶς ἀδικαιολόγητος τίτλος τοῦ Πατριάρχου (Πάπας καὶ Πατριάρχης). Ἀπὸ τοῦ ἡ' αἰῶνος ἐπεκράτησε νὰ καλῆται Πάπας καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ῥώμης, εἰδικῶς ἔκτοτε προσλαβὼν τὸν τίτλον τοῦτον. Ἀλλ' ὁ Ἀλεξανδρείας Ἰαν ἔνωρις προσωνομάζετο Ἀρχιεπίσκοπος. Οὕτως ὠνόμαζε τὸν προκατόχον του Ἀλέξανδρον ὁ Μ. Ἀθανάσιος. Τὸν τίτλον δὲ τοῦτον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου προσέλαβον καὶ πάντες οἱ Πρόεδροι τῶν Ἐκκλησιῶν¹. Πρὸ τοῦ ε' αἰῶνος, ὅτε ἤρξατο ἐπικρατῶν ὁ τίτλος τοῦ Πατριάρχου δι' ὀρισμένους Ἐπισκόπους, οὗτοι ὠνομάζοντο Ἀρχιεπίσκοποι. Κατὰ τὸν σί' αἰῶνα ὁ ΚΠόλεως ἐπιλοφορεῖτο «Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πατριάρχης» (Ἀρχιεπίσκοπος ΚΠόλεως καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης). Μετὰ δὲ τὴν Γ' Οἰκουμενικῆν Σύνοδον, ὑφ' ἧς κατεκυρώθη ἡ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀνεξαρτησία καὶ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ὁ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης Πρόεδρος ὠνομάσθη Ἀρχιεπίσκοπος. Διότι ὁ τίτλος οὗτος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου συνεδέετο μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ «αὐτοκέφαλου»². Ὁ ἅγιος Βασίλειος λ. χ. ἦτο Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας, ὡς Ἐξαρχος τῆς Καππαδοκίας, ἐνῶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὠνομάζετο Ἐπίσκοπος, διότι ἦτο Μητροπολίτης Μύρων τῆς Λυκίας. Συνήθως δὲ καὶ οἱ διοικοῦντες Μητροπόλεις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ διετήρουν τὸν τίτλον τοῦ Ἐπισκόπου, τίτλον καθηγιασμένον ὑπὸ τῆς πολιᾶς ἀποστολικῆς ἀρχαιότητος.

Κατὰ τοὺς μέσους ὅμως χρόνους, ἐκτὸς τῶν Ἀρχιεπισκόπων Προέδρων τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπῆρχον ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ ΚΠόλεως καὶ οἱ λεγόμενοι «αὐτοκέφαλοι» Ἀρχιεπίσκοποι. Ἐν τῇ τῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Πατριαρχείου πρώτῃ σωφρονεμένη ἀναρχαίᾳ, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐκθέσεις Ἐπιφανίου», ἥτις ἀπεδόθη μὲν εἰς τὸν ἅγιον Ἐπιφάνιον Κύπρου (†403), πράγματι ὅμως συνετάχθη κατὰ τὸν ζ'. αἰῶνα, ἀναγράφονται, ἐκτὸς τῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν, 33 «αὐτοκέφαλοι» Ἀρχιεπισκοπαί³. Κατ' ἄλλας Ἐκθέσεις

ἐν ἀρχῇ τοῦ θ'. αἰῶνος αἱ «αὐτοκέφαλοι» Ἀρχιεπισκοπαὶ ἀνῆλθον εἰς 47, κατὰ δὲ τὸν ι'. αἰῶνα εἰς 51, βραδύτερον δ' ἤρξατο ἐλαττοῦμενος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, δι' οὗς θὰ εἴλωμεν λόγους, ἕως οὗ ἔπαυσαν ἀναφερόμενοι οἱ «αὐτοκέφαλοι» Ἀρχιεπίσκοποι.

Τὸ «αὐτοκέφαλον» αὐτῶν συνίστατο κυρίως ἐν τούτῳ, ὅτι δὲν ὑπέκειντο ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου τῆς Ἐπαρχίας, ἀλλ' ἔξηρωτῶτον παρὰ τοῦ Πατριάρχου ΚΠόλεως, παρ' αὐτοῦ χειροτονούμενοι καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ τοῦ Μητροπολίτου, μνημονεύοντες. Δὲν εἶνε γνωστόν ἐὰν συμμετεῖχον τῶν Ἐπαρχιακῶν Συνόδων, βέβαιον δὲ εἶνε ὅτι συμμετεῖχον τῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου Ἐνδημουσῶν ἐν ΚΠόλει Συνόδων. Ἡ τιμὴ τοῦ «αὐτοκέφαλου» ἐθεωρεῖτο μεγάλη, ἀπεδίετο δὲ εἰς τοὺς Ἐπισκόπους πόλεων, ἅς ἐτίμησαν ἅγιοι καὶ μάρτυρες Ἐπίσκοποι, ἢ αἰτινες σπουδαίαν κατεῖχον πολιτικὴν ἢ ἱστορικὴν θέσιν. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀντιοχείας ὑπῆρχον «Μητροπολίται αὐτοκέφαλοι» καὶ ἀντίστοιχοι πρὸς αὐτοὺς «Ἀρχιεπίσκοποι Ἐπαρχιαί» ἢ «Ἀρχιεπίσκοποι Σύγκελτοι» μὴ ὑποκειμένοι εἰς Μητροπολίτας. Οὗτοι δὲ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν «αὐτοκεφάλων» Μητροπολιτῶν ἐκαλοῦντο «Μητροπολίται μεγάλοι»⁴.

Αἱ «αὐτοκέφαλοι» Ἀρχιεπισκοπαὶ τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως ἤρξαντο προαγομεναί εἰς Μητροπόλεις. Οὕτως ἡ Ἐπισκοπὴ Σιώνος λ. χ. ὑποκειμένη ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Ἐφέσου προήχθη εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν «αὐτοκέφαλον», εἶτα δὲ καὶ εἰς Μητροπολιν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν κανονικὴν τάξιν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ Μητρόπολις ἄνευ ὑποκειμένων θρόνων, τοῦτέστιν ἄνευ Ἐπισκοπῶν. Καὶ πολλάκις μὲν κατὰ τὴν προαγωγὴν Ἀρχιεπισκοπῆς «αὐτοκέφαλου» εἰς Μητροπολιν ἐμορφοῦντο ἐκ τμημάτων αὐτῶν καὶ τινες Ἐπισκοπαί, ἐνίοτε ὅμως τοῦτο δὲν καθίστατο δυνατόν. Ἐντεῦθεν ἐν ταῖς ἀναρχαίαις τῶν Ἐπαρχιῶν σημειοῦται ὅτι αὕτη ἢ ἐκείνη ἡ Μητρόπολις δὲν ἔχει «ὑποκειμένους θρόνους». Τοῦτο ἦτο πάντως παρὰ τὴν κανονικὴν τάξιν, καθ' ἣν δὲν δύναται νὰ νοηθῇ πραγματικὴ Μητρόπολις ἄνευ Ἐπισκοπῶν. Ἡ κανονικὴ ἀκριβεία ἔει μάλλον παρεβιάσθη ὅτε ἤρξατο ἀθρόα ἡ προαγωγὴ τῶν Ἐπισκοπῶν εἰς Ἀρχιεπισκοπὰς καὶ τῶν Ἀρχιεπισκοπῶν εἰς Μητροπόλεις. Ἐνῶ κατὰ τὸν ζ'. καὶ ἡ'. αἰῶνα τὸ Πατριαρχεῖον ἠοίδιμει 33 Μητροπόλεις, ἰσαριθμούς «αὐτοκεφάλους» Ἀρχιεπισκοπὰς καὶ 352 Ἐπισκοπὰς, ὑποκειμένας ὑπὸ

1. Κατὰ τὸν Sohm, Kirchenrecht, I, 408, ὁ τίτλος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπεδόθη εἰς τὸν Ἀλεξανδρείας περὶ τὸ μέσον τοῦ δ' αἰῶνος, εἰς τὸν Ῥώμης, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας κατὰ τὸν ε' αἰῶνα. Ἡ Δ' Οἰκουμ. Σύνοδος Ἀρχιεπισκόπου ὠνόμασε τὸν Ῥώμη, ΚΠόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας. Κατὰ τὸν σί' αἰῶνα ἀπεδίετο γενικῶς ὁ τίτλος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ εἰς τοὺς Μητροπολίτας.

2. G. Parthey, Hieroclis Synecdemus et Notitiae Graecae episcopatum, Berolini 1866, 2. 93.

3. G. Parthey, σ. 150-151. H. Gelzer, Ungedruckte und ungenügend veröffentlichte Texte der Notitiae episcopatum, ἐν Abhandlungen der k. b. Akademie der Wissenschaften I Classe, München 1901, σ. 519 Χρυσόστομου Παπαδοπούλου (Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν) Δι

Ἐπαρχίας τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως κατὰ τοὺς μέσους χρόνους. Ἐν Ἀθήναις 1923, σ. 4.

4. Α. Π. Κεραμέως, Τακτικὸν ὅπως ἔχουσι τάξεως οἱ θρόνοι τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ὑποκειμένων τῷ Πατριάρχῳ Ἀντιοχείας, ἐπὶ Ἀναστασίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας τοῦ παλαιοῦ γέγονε τοῦτο, ἐν Παραρτήματι τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλογοῦ ΚΠόλεως, τὸν ΙΗ'. 1881, σ. 63-67. Ἡ ἀναγραφή αὕτη διασώθη ἐν Συριακῇ καὶ Ἀρμενικῇ μεταφράσει τοῦ ια'. καὶ ἐν λατινικῇ τοῦ ιβ'. αἰῶνος. Πρὸς σχετικὰς μελέτας τοῦ Gelzer ἐν Jahrbücher für prot. Theologie, 1886, 377 ἔξ., τοῦ C. de Boor ἐν Zeitschrift für Kirchengeschichte, 1890, σ. 301 ἔξ., τοῦ S. Vailhé ἐν Echos d' Orient X, 1927 σ. 139 ἔξ. καὶ τοῦ B. Honigmann ἐν Byzantinische Zeitschrift XXV, 1925, σ. 60 ἔξ.

τὰς Μητροπόλεις, κατὰ τὸν 17. αἰῶνα. ἐπὶ τῶν Παλαιολόγων, ὁ ἀριθμὸς τῶν Μητροπόλεων ἀνῆλθεν εἰς 109. Αἱ Μητροπόλεις δὲν εἶχον πλέον πᾶσαι Ἐπισκοπὰς ὑποκειμένας. Μετεβάλλετο δὲ κατὰ καιροὺς καὶ ἡ τιμητικὴ θέσις τῶν Μητροπόλεων. Αἰοῦ ἡ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος ΚΠόλεως καθήριζεν ἐκάστοτε τὴν λεγομένην «τάξις πρωτοκαθεδρίας», ἥτοι τὸ Συνταγματικὸν, προϊίγουσα τιμητικῶς ἢ καὶ φλοβιβίζουσα τὴν θέσιν ἐκάστης Μητροπόλεως. Κατὰ τὰς πειραμονὰς τῆς ὠλώσεως τῆς ΚΠόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ Πατριαρχεῖον ἠοίθημι 72 Μητροπόλεις, ἀλλὰ τούτων μόνον αἱ 21 εἶχον Ἐπισκοπὰς¹.

Κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους δὲν ὑπάρχουσι πλέον Ἀρχιεπισκοπαὶ «αὐτοκέφαλοι», ἐν τῇ γνωστῇ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐν τῇ «τάξει πρωτοκαθεδρίας» οἱ Ἀρχιεπίσκοποι τάσσονται μετὰ τοὺς Μητροπολίτας, καίτοι καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἄπλουῦν τίτλον Μητροπολίτου ἔφερον καὶ παρὰ τοῦ Πατριαρχοῦ τὴν χειροτονίαν ἐλάμβανον καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐμνημόνευον. Οἱ ἴδιοι δὲ κατὰ τὰς ἱεροουγίας ἐμνημονεύοντο οὐχὶ ὡς *Μητροπολίται*, ἀλλ' ὡς *Ἀρχιεπίσκοποι*. Ταυτοχρόνως ὁμοῦς ὁ τίτλος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ πρώτῃ αὐτοῦ ἐννοίᾳ παρέμεινεν ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Προέδρων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὴν νεωτέραν ἐννοίαν τῆς λέξεως ταύτης, τοῦ «αὐτοκεφάλου». Διότι «Αὐτοκέφαλοι» ὀνομάσθησαν αἱ διοικητικῶς ἀνεξάρτητοι ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

Εἰδικώτερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅτε κέντρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἡ Κόρινθος, ἢ Ἐπισκοπὴ Ἀθηνῶν ὑπέκειτο ὑπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν Κορίνθου, ἥτις μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὡς Ἐπισκοπὴ τῆς πρωτευούσης τότε πόλεως τῆς Ἑλλάδος, ἀπέβη ἡ Μητρόπολις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ 8. αἰῶνος μόρφωσιν τῆς Ἐξαρχίας τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Μητροπολίτης Κορίνθου, μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν τριάκοντα Ἐπισκοπῶν, ἐπλήθη ὑπὸ τὸν Ἐξαρχὸν Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 733 ἐτέθη ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχοῦ ΚΠόλεως, διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ διοικητικῆς ἐνώσεως τῆς Ἐξαρχίας Θεσσαλονίκης².

Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἀνέκα τὴν παλαιάν τῆς θέσιν, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ πόλις τῆς Κορίνθου παρήκμαζεν. Ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ 9. αἰῶνος ἡ τῶς Ἐπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἐμφανίζεται ὡς αὐτοτελὴς Μητρόπολις, προαχθεῖσα προφανῶς ἀμέσως ἀπὸ Ἐπισκοπῆς εἰς Μητρόπολιν, ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν πέντε Ἐπισκοπὰς (Εὐθείου, Διανλείας, Κορωνείας, Ἄνδρου, Ὠρείου ἢ Ὠρεοῦ), ἐνῶ ἡ Μητρόπολις Κορίνθου ἠοίθημι τρεῖς μόνον Ἐπισκοπὰς (Λαμαλά,

Ἄργου, Μονεμβασίας). Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος στ. τοῦ Σοφοῦ (886—911) ἔτι μᾶλλον προήχθη ἡ Μητρόπολις Ἀθηνῶν, ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν δέκα Ἐπισκοπὰς³. Κατὰ τὴν κατάληξιν ὁμοῦς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Σιταροφθῶν καθρογῆθη, πρὸς ταῖς ἄλλαις, καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Μητρόπολις Ἀθηνῶν, τοῦ τότε διατροπευτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μεγάλου Χωνιάτου ἀπομακρυνθέντος καὶ διαβιώσαντος ἐν Κίεφ (περὶ τὸ 1220). Ἐπὶ δὲ τῶν Ἀτζαϊόλων, τῶν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 17. αἰῶνος μέχρι τῆς τουρκικῆς κατακτησεως ἀρξάντων τῶν Ἀθηνῶν, ἐπετροπή ἢ ἐγκαθίδρυσις τοῦ Ὀρθοδόξου Ἱεράρχου Ἀθηνῶν. Ἐνῶ δὲ ὁ ἐπίσκοπος λαϊνὸς Ἀρχιεπίσκοπος κατεῖχε τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀκροπόλεως ὡς καθεδρικὸν ναόν, ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης, διαμένων ἐν πενιχοῦ καὶ ἀσήμῳ οἰκήματι (ὅπου νῦν τὸ στρατιωτικὸν ἀποτοπιεῖον, τὸ τζαμί τοῦ κατακτητοῦ), εἶχε πιθανῶς ὡς Μητροπολιτικὸν ναὸν τὸν παρὰ τὸν Ἄρειον Πάγον ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἐφερε δὲ τὸν τίτλον «*Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, Ἐξαρχος ἀπάσης Ἑλλάδος, Πρόεδρος Θηβῶν καὶ Νέων Πατρῶν*», καὶ εἶχεν ὑφ' ἑαυτὸν κατὰ τὸν 18. αἰῶνα τὰς Ἐπισκοπὰς Διανλείας, Ταλαντίου, Ἄνδρου, Σαίου, Σόλωνος (Σιλώνων) καὶ Μενδενίτζης. Κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς ΚΠόλεως χρόνους διετήρησεν ἡ Μητρόπολις Ἀθηνῶν τὰς Ἐπισκοπὰς ταύτας, προσετέθησαν δὲ εἰς αὐτὰς καὶ αἱ Ἐπισκοπαὶ Θηβῶν, Νέων Πατρῶν (Ἰπάτης) καὶ Νιυλάκου⁴.

Ἐν διαρκείᾳ τῆς Ἐπαναστάσεως διηύθυνε τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν ὡς Τοποτηρητὴς ὁ εἰς αὐτὴν ἀνήκων Ἐπίσκοπος Ταλαντίου Νεόφυτος Μεταξῆς, καίτοι δὲ τῷ 1833 ὑπῆρξέ τις Ἄνθιμος «Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας», ὁ Ταλαντίου Νεόφυτος κατὰ τὴν πρώτην διαρρῦθμιν τῶν Ἐπισκοπῶν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅτε ἀπεφασίσθη νὰ ὑπάρχοισιν ἐν αὐτῇ μόνον Ἐπίσκοποι, καταργηθέντος παντὸς ἄλλου τίτλου, διαφύσθη Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον Ἐπισκόπου Ἀττικῆς, μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1850, ὅτε διὰ Β. Διατάγματος, συμφώνως πρὸς τὸν Συνοδικὸν Τόμον τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἰσόβ. ο. Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὀνομάσθη *Μητροπολίτης Ἀθηνῶν*⁵. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν νόμων Σ'. καὶ ΣΑ'. τοῦ 1852 γενομένην νέαν διαρρῦθμιν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὄρισθη εἰς μόνον Μητροπολίτης, ὁ Ἀθηνῶν, ὡσαύτως ὄρισθησαν δέκα Ἀρχιεπίσκοποι, οἱοὶ ἦσαν οἱ Ἐπίσκοποι τῶν ἐδρῶν τῶν Νομῶν καὶ 13 Ἐπίσκοποι. Ὑπὸ τὴν νέαν ταύτην μορφήν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρουσιάσθη ὡς μία Μητρόπολις ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν 23 Ἐπισκοπὰς, ἀλλ' ἡ ὁμοίότης αὐτῆς πρὸς τὰς ἀρχαίας Μητροπόλεις ἦτο μᾶλλον ἐξωτερικὴ, ὁ δὲ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ 1852, διετήρησε τὰς προνομίας τοῦ

1. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου (Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν) ἐνθ' ἀν. σ. 92. Πρβλ. Γερασίμου Κονιδάρη, Αἱ Μητροπόλεις καὶ Ἀρχιεπισκοπαὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ «Τάξις» αὐτῶν, Ἐν Ἀθήναις 1934, σ. 71 ἐξ.

2. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, (Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν) Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Α'. Ἐν Ἀθήναις 1920, σ. 5.

1. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Αἱ Ἐπαρχαίαι κλπ., σ. 18—20

1. Πρβλ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Ἡ Ἐκκλησία Ἀθηνῶν, Ἐν Ἀθήναις 1928.

3. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐνθ' ἀν. σ. 79. Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σ. 367.

Προέδρου Αὐτοκεφάλου καὶ αὐτόνομου Ἐκκλησίας, οἷα ἦτο ἡ Μητρόπολις αὕτη.

Βεβαίως ὅμως ἡ ὑπαρξίς καὶ δέκα Ἐπισκόπων, φερόντων τίτλον Ἀρχιεπισκόπου, ἐπῆρξεν ἀπλῆ διακόσμησις τοῦ νέου διοικητικοῦ συστήματος, διότι καὶ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι δὲν ἦσαν «αὐτοκέφαλοι» κατὰ τὴν παλαιότεραν ἔννοιαν, ἀλλ' ἀπλοὶ Ἐπίσκοποι. Διὰ τοῦ νόμου τῆς 6 Ἰουλίου 1899 γενομένης νέας διοικητικῆς διαρρέσεως τοῦ Κράτους, προσηροδόσθη πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις, ὁρισθεῖσάν 31 ἐν συνόλῳ Ἐπισκόπων καὶ μιᾷ Μητροπόλεως, τῆς τῶν Ἀθηνῶν. Οὕτω δὲ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρουσίαζε πάλιν κατὰ τὴν διοικητικὴν αὐτῆς διαίρεσιν τὸν τύπον παλαιᾶς Μητροπόλεως μετὰ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς, αὐτόνομου καὶ αὐτοκεφάλου, ἀνεξαρτήτου Ἐκκλησίας, ἣς ὁ Πρόεδρος ἔφερε τὸν τίτλον Μητροπολίτου.

Ἀλλὰ τῷ 1922 ἐπῆλθεν οὐσιώδης μεταβολή, καθ' ἣν, διὰ νόμου τῆς Γ'. Ἐθνοσυνελεύσεως, ἀνεμύθη εἰς πάντας τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ τίτλος *Μητροπολίτου*, ὁ δὲ Ἀθηνῶν Μητροπολίτης προσωνομάσθη *Ἐξαρχος πάσης Ἑλλάδος* καὶ προσηγορεύθη *Μακαριώτατος*, ὃς εἶχεν ἤδη προτείνει ἡ μεγάλη Νομοπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπεία τοῦ 1914. Ἐὰν διὰ τὸν Ἀθηνῶν κατοργεῖτο ὁ τίτλος τοῦ Μητροπολίτου καὶ παρέμενε μόνος ὁ τίτλος Ἐξάρχου, ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῆ καὶ ἡ προσαγορεύσις τοῦ Μακαριώτατου. Ἀλλὰ ταύτην μὲν φέρουσι μόνον Πρόεδροι Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Πατριάρχαι, ὁ δὲ τίτλος τοῦ Ἐξάρχου δὲν ἀρμόζει εἰς αὐτόνομον καὶ «αὐτοκέφαλον» ἐν τῇ πραγματικῇ ἔννοιά τῆς λέξεως Πρόεδρου Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀθηνῶν ἐπιτιμοφορεῖτο Ἐξαρχος, ὡς εἶδομεν, ὅτε ὑπέκειτο ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Εἰς Πρόεδρον δὲ «αὐτοκέφαλον» Ἐκκλησίας ἀνήκει ὁ τίτλος ἡ Ἀρχιεπισκόπου ἢ Πατριάρχου, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἐφ' ὅσον πάντες οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσηγορεύθησαν Μητροπολίται, ὁ Ἀθηνῶν, χάριν τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐν τῇ σειρά τῶν λοιπῶν Προέδρων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὧν ὁ τῆς Σερβίας καὶ ὁ τῆς Ρουμανίας ἔσπευσαν νὰ προσλάβωσι τὸν τίτλον Πατριάρχου, καὶ χάριν τῆς κανονικῆς ἀκριβείας, τῷ 1923, ἀποφάσει τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ νομοθετικῇ ἐγκρίσει τῆς Πολιτείας, ὠνομάσθη «*Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος*».

Ἐν τοιαύτῃ ἔννοιά φέρουσι σήμερον τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πάντες σχεδὸν οἱ Πρόεδροι τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν δὲ Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν αἱ ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου τελοῦσαι Ἐπαρχίαι ἀποτελοῦσι τὴν *Ἀρχιεπισκοπὴν* τοῦ Πατριαρχείου, (οἷον Ἀρχιεπισκοπὴ ΚΠόλεως, Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀλεξανδρείας, Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀντιοχείας καὶ ἑξῆς). Εἰδικώτερον δὲ ὁ μὲν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καλεῖται *Ἀρχιεπίσκοπος ΚΠόλεως*, ὁ Σερβίας Πατριάρχης *Ἀρχιεπίσκοπος Βελγίου*, ὁ Ρουμανίας Πατριάρχης *Ἀρχιεπίσκοπος Οὐγκροβλαχίας*, ὁ Πατριάρχης Καθολικὸς τῆς Γεωργίας *Ἀρχιεπίσκοπος Μιτσχέτης*.

Μόνος ὁ τῆς ἐσχάτως χειροφαιτηθείσης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Πολωνίας τιτιμοφορεῖται *Μητροπολίτης*. Ὁσαύτως Ἀρχιεπίσκοποι προσηγορεύονται, ἐκτὸς τοῦ Αὐτοκεφάλου Κύπρου, ὁ Σιναίου καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν αὐτόνομων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ἀμερική, Τσεχοσλοβακίας, Φιλανδίας, Ἑσθονίας, Λετονίας. Αὐτόνομοι δὲ καλοῦνται αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, αἱ ἔχουσαι μὲν διοικητικὴν αὐτοτέλειαν, μὴ οὔσαι ὅμως ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι.

Αὕτη ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς ὑπῆρξεν ἡ ἱστορία τοῦ τίτλου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἡ ἔννοια, ὅφ' ἣν φέρουσι τοῦτον οἱ Πρόεδροι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

(Ἐκ τῆς «Θεολογίας»)

† Α. Χ.

Ο ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ Κ. ΙΩΑΚΕΙΜ

Τίμιον Προσβετέριον τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, Κύριε Ὑπουργέ, Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἀποκαθιστάμενος τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Δημητριάδος ὡς ποιμενάρχης αὐτῆς, θεωρῶ πρόπιτον καθῆκόν μου νὰ ἀπευθύνω ταπεινὰς εὐχαριστίας πρὸς Ἐκείνον, ὅστις ἀοράτως κυβερνῶν τὸν κόσμον ἠδδόκησεν ἵνα ἐκ παίδων περιλάβῃ καὶ ἐμὲ ἐν τῇ πατρικῇ αὐτοῦ μερίμνῃ καί, παραβλέπων τὰς ἀτελείας μου, με χειροαγωγῆσθαι εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, ἀπὸ δὲ τῆς Βοστώνης καὶ τῆς Φωκίδος κατευθύνῃ τὰ βήματά μου ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς ἱστορικῆς ταύτης Μητροπόλεως, ὃν τόσσοι πρὸ ἐμὸ ἐκλέτσαν Ἱεράρχαι.

Εἶτα ἐκφράζω καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἣτις με ἐξελέγειν ὁμοθυμῶς, καὶ πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν, ἣτις ἐθροιστήθη νὰ περιβάλῃ τὴν ἐκλογὴν μου διὰ τοῦ κρατικοῦ αὐτῆς κύρους.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης τὸν κ. Δήμαρχον καὶ τοὺς λοιποὺς προσηγορεύσαντάς με κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην περίστασιν δι' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ αὐτῶν, ὡς καὶ πάντας ἡμᾶς, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, οἵτινες με τόσον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀφοσίωσιν με ὑποδέχσασθε σήμερον ὡς ποιμένα ὑμῶν.

Καὶ νῦν ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν δικαίαν ἐπιθυμίαν πάντων ὑμῶν, ὅπως ἐκ προοιμίον ἀκούσητε ὑπὸ ποίων ἀρὰ γε ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων ἐμφοροῦμαι καὶ τίνας κατευθυντηρίους γραμμάς προτίθεμαι νὰ ἀκολουθήσω ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, προάγομαι ἵνα διὰ βραχέων ἐκθέσω ἐνώπιον ὑμῶν ταῦτα. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν ὑμετέραν εὐμετῆ ἀκρόασιν.

Ὅταν, ἀγαπητοί, πειθαρχῶν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκλίνα τὸν αἰχένα, ἵνα μὴ χωρισθῶ ἀπὸ τοῦ προσφιλοῦς μοι καὶ φιλησύχου χριστιανικοῦ λαοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φωκίδος καὶ ἀπεδέχθην τὴν Μητρόπολιν ταύτην, δὲν συγκατετέθην ἀνευ διαταγῶν καὶ ἀνευ ἐπιμόνων παροτρύνσεων ἐκ μέρους πολλῶν. Διότι διησθανόμην τὰς μεγάλας εὐθύναις, τὰς ὁποίας συνεπάγεται ἡ διακυβέρνησις αὐτῆς.

καὶ δὲν παρέβλεπον τοὺς κόπους καὶ τὰς δυσκοιλίας, τὰς ὁποίας θὰ συναντήσω ἐνταῦθα, ὡς ἐκ τῆς ἰσχυρῆς διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποία κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν ταύτην ἐποχὴν τῆς ἐλευθέρου σκέψεως, τῆς γενικῆς ἀνησυχίας τῶν πνευμάτων καὶ τῶν ἀγωνιωδῶν σκέψεων διὰ τὸν ἄρτον τῆς ἐπαύριον, διαταράττουσι τὰς ἰσορροπικὰς σχέσεις καὶ τὴν χριστιανικὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία καὶ διεγείρουσιν ἔκαι ἐπαγγέλματα καὶ τάξεις καὶ φίλους καὶ ἀδελφοὺς ἀκόμη ἐναντίον ἀλλήλων.

Ἄλλὰ καὶ ὅταν ὑπέκυψα εἰς τὴν ἐπιταγὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπεδέχθην τὴν Μητροπόλιν ταύτην, δὲν ἐφαντάσθην, ὅτι μόνος ἐγὼ θὰ ἡδυνάμην νὰ διευθετήσω εὐχερῶς προβλήματα, τὰ ὁποία ἐπεγείρονται εἰς πᾶσαν σχεδὸν ἐποχὴν, καὶ τὰ ὁποία ὑπῆρξαν καὶ θὰ ὑπάρχωσι πάντοτε ἐν τῷ κόσμῳ, ἂν καὶ ἀπρησκόλησαν καὶ ἀπασχολοῦσι λαοὺς ὀλοκλήρους καὶ πανεπιστήμια καὶ νομοθέτας σοφοὺς καὶ ἄνδρας ἀληθῶς μεγάλους καὶ ἁγίους, οἵτινες καὶ τὸν βίον ὀλοκλήρον ἠνάλωσαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐθνισίαςαν ὑπὲρ μιᾶς ἰσορροπικῆς διαβιώσεως πάντων τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς ποτε νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Κατὰ συνέπειαν, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθην ὅταν ἀπεδεχόμην τὴν Μητροπόλιν ταύτην, ἦτο οὐχὶ νὰ ἀναλώσω τὸν χρόνον καὶ τὰς δυνάμεις μου εἰς τὴν θεωρητικὴν ἐπίλυσιν προβλημάτων, διαρκῶς συζητούμενων καὶ μηδέποτε λυομένων, ἀλλὰ νὰ ἀφιερῶσω ταύτας εἰς τὴν πρακτικὴν ὑπηρεσίαν τῆς κοινωνίας, ἐκτελῶν εὐσυνειδήτως τὰ καθήκοντά μου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ ὑπηρετῶν μετὰ δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων. Ἰδιαιτέρως δὲ νὰ βοηθήσω τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς, τὰ ὄρφανὰ καὶ τοὺς γέροντας, νὰ καλέσω ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, νὰ ἀνορθώσω συντετριμμένους τὴν καρδίαν καὶ νὰ ἠγηθῶ πάσης ἐν γένει χριστιανικῆς καὶ ἀγαθοεργοῦ κινήσεως, ἥτις ἀπορρέει ἐκ τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἀνήκει εἰς τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων τοῦ Ἐπισκόπου.

Ταῦτα ἐσκέφθην, ὅταν ἀπεφάσισα νὰ ἀποδεχθῶ τὴν διακυβέρνησιν τῆς ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως. Ταῦτα ἐχάραξα ὡς πρόγραμμα τῆς ἐνταῦθα ἐργασίας μου, εἰς ταῦτα ὑπόσχομαι νὰ ἀφιερῶσω τὰς δυνάμεις μου καὶ νὰ ψάλω τὸ κύκνειον ἄσμα τῶν ταπεινῶν ὑπηρεσιῶν μου, τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε προσέφερον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ ἑξαετίαν καὶ ἐν Ἀμερικῇ ἐπὶ ὀλοκλήρον εἰκοσιπενταετίαν.

Ἄλλὰ φοβοῦμαι, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ τοιαύτας μόνον παρεχόμενος ὑποσχέσεις, διότι ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῶν δὲν εἶναι ἐκ τῶν εὐκόλων, οὐδὲ ἐξαρτᾶται μόνον ἐξ ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ μέτρου τῆς συνδρομῆς, ἡ ὁποία θὰ μοι παρασχεθῇ, καὶ διότι θὰ ἀπαιτηθῶσι συνεχεῖς προσπάθειαι καὶ ἀγῶνες ἐνίοτε δύσκολοι καὶ τραχεῖς καὶ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ ἀκατάβλητος.

Γνωρίζω δὲ ὅτι τὰ καλὰ κόποις κτῶνται καὶ ἀπεδεχόμενος τὴν ἄνωθεν βοήθειαν, μετριάζω τοὺς

φόβους μου καὶ χωρῶ ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐλπίζων εἰς τὴν πρόθυμον συνδρομὴν πάντων τῶν χριστιανῶν τῆς Μητροπόλεως ταύτης.

Καὶ κατὰ πρόωτιστον λόγον στηρίζω χορηγὰς ἐλπίδας εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἔπειτα δὲ καὶ ἐφ' ὅλων τῶν εὐγενῶν καὶ χριστιανικῶν ψυχῶν, αἵτινες ἐν Βόλῳ καὶ πανταχοῦ τῆς Μητροπόλεως ταύτης ἐργάζονται πρὸ ἐμοῦ μετὰ ζήλου καὶ συμπαθείας πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας τῶν πασχόντων ἀδελφῶν μας πρὸς ἁγιασμόν καὶ σωτηρίαν ψυχῶν καὶ διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας ἡμῶν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

Διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεων τούτων ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐμπνευσθῶμεν πάντες ἀπὸ τὰ παραδείγματα τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν καὶ ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὅλων τῶν μυριάδων ἐκείνων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἵτινες πρὸ ἡμῶν, διὰ τῆς βιθείας αὐτῶν πίστεως πρὸς τὸν Θεόν καὶ τῆς θεομῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, ἀφιέρωσαν τὴν ζωὴν τῶν πρὸς βοήθειαν τῶν πτωχῶν καὶ ἀδυνάτων, πρὸς ἀπελευθέρωσιν δούλων, πρὸς φωτισμὸν ἀμαθῶν, πρὸς ἐπιστροφὴν ἁμαρτωλῶν, πρὸς ἐμπέδωσιν πάσης ἀρετῆς, πρὸς ἀνύψωσιν ἐν γένει τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξάπλωσιν τῆς ἰδεώδους ἐκείνης καταστάσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἰς τὰς ἐλπίδας ταύτας μὲ ἐνθαρρύνει ἔτι περισσότερο ἡ πίστις ὑμῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τὴν ὁποίαν μαρτυροῦσιν οἱ μεγαλοπρεπεῖς οὗτοι ναοὶ τῆς ὑμετέρας πόλεως καὶ τόσα ἄλλα εὐαγῆ ἰδρύματα, τιμῶντα καὶ λαμπρύνοντα αὐτὴν ἰδιαζόντως καὶ τόσους σπουδαίους καὶ ἱεροὺς σκοποὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐκπληροῦντα.

Μὲ ἐνθαρρύνει ἡ προσήλωσις ὑμῶν εἰς τὰς ἀνθρώπινα ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰς ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς θρησκείας, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος, διὰ τὴν ἐλικράτησιν τῶν ὁποίων ἐχρειάσθησαν μακροὶ αἰῶνες καὶ ἐθυσιάσθησαν μυριάδες μαρτύρων καὶ ὑπὲρ τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἡμῶν ἠγωνίσθησαν κατὰ τὸ 21 καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐταλαιπωρήθησαν καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, διὰ τὰ παραδώσωσι ταύτας εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν ὡς τὴν πολυτιμωτέραν κληρονομίαν ἐκ τοῦ παρελθόντος. Ναί, ἀδελφοί, ἡ πίστις ὑμῶν καὶ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰς πατρίδας ταύτας παραδόσεις ἐμπνέει εἰς ἐμὲ νὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ καμφθῶ ἐνάπιον τῶν δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας θὰ συναντήσω, καὶ δὲν θὰ ἀπογοητευθῶ ἐκ τῶν τυχόν ἀντιδράσεων, αἵτινες ἐνδέχεται νὰ παρυσιασθῶσιν εἰς τὸν ἐπιπόνον καὶ ἀκανθώδη δρόμον ἡμῶν.

Ἄπαξ δὲ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ ἄροτρον θὰ προσπαθήσω νὰ βλέπω πάντοτε ἐμπρὸς καὶ καθοδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἀναμείνω μετ' ἐλπίδων πλουσίαν τὴν ἀπόδοσιν καὶ τῶν ἰδικῶν μου φροντίδων καὶ προσπαθειῶν, ὡς καὶ τῶν χριστιανικῶν πόθων καὶ τῆς ἐργασίας ὅλων ἐκείνων τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἔχω συνεργάτας καὶ συμπαραστάτας μου ἐν τῷ δυσχερεῖ ἔργῳ ὅπερ πρόκειται ἐνώπιον πάντων ἡμῶν.

Τοιοῦτο διαγράφων πρόγραμμα καὶ τοιαῦτα ἐπαγ-

γελλόμενος δὲν ἔρχομαι, ὡς εἰκός, πρὸς ἐξυπηρέτησιν κοσμικῆς τινος ἰδεολογίας, ἀλλὰ τῆς ἰδεολογίας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις φέρει καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς. Ἐρχομαι οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, ἀλλ' ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὡς ἐλάχιστος Ἀπόστολος αὐτοῦ, ἐν ἀπλότῃ τῶν ὁδῶν, ὡς πατήρ καὶ διδασκαλός, ὡς ἀδελφὸς καὶ συνεργάτης ὑμῶν, ἵνα ἐνισχύσω ἔτι μᾶλλον τὴν πίστιν ὑμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πατέρων μας.

Ἐρχομαι ἵνα θερμάνω τὴν ἀγάπην ὑμῶν πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ πάσχοντας ἀδελφούς ἡμῶν καὶ νὰ ὀδηγήσω εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ εἰς ἔμπρακτον χριστιανικὴν ζωὴν. Ἴνα καὶ οἱ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας ἱσταμένοι ἴδωσι τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα καὶ ἐπανεέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς πρὸς δόξαν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς ἡμῶν.

Χάριν τῶν ἱερῶν τούτων σκοπῶν ἔχομεν ἀνάγκην συντονισμοῦ καὶ ἐναρμονίσεως τῶν προσπαθειῶν τῶν θρησκευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν συλλόγων καὶ τῶν κοινωνικῶν ὀργανώσεων, ὧν ὁ σκοπὸς σχετίζεται ὀπωσδήποτε πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν παραγόντων τῆς μεγάλῃς καὶ φιλοπροόδου ταύτης πόλεως τοῦ Βόλου, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀναμένεται νὰ δοθῇ ὁ τόνος τῆς προθυμίας καὶ συνεργασίας καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς χριστιανοὺς τῆς μητροπόλεως ταύτης.

Ἰδιαιτέρως ἔχω ἀνάγκην τῆς προθύμου ἐκτελέσεως τῶν καθήκοντων τῶν αἰδεσιμωτάτων ἐφημερίων καὶ τῶν ἀξιτιμῶν ἐπιτρόπων τῶν ἐνοριῶν, ὡς καὶ τῆς πειθαρχίας αὐτῶν ἐν πᾶσι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ἵνα μὴ πρὸς καταναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἀναλισκόμενοι ἡμεῖς τε καὶ ἐκεῖνοι, παρεμειώμεν ἄλλα σπουδαιότερα καθήκοντα ἡμῶν.

Ἐχω μείζονα ἔτι ἀνάγκην τῆς ἀρωγῆς ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγνώστων μοι ἔτι χριστιανικῶν καρδιῶν καὶ χαρακτήρων, οἱ ὅποιοι συνσπορευθήσαν ποτε καὶ συνωμίλησαν ἐν τῇ ζωῇ των μετὰ τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Ἰησοῦ, ὡς ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Κλεόπας, παρὰ τὴν κόπην Ἐμμαοῦς, καὶ οἵτινες δύνανται νὰ ἐργασθῶσιν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, ἵνα καὶ ἐκεῖνοι διαθέσωσι μέρος τοῦ χρόνου των καὶ ὅλας αὐτῶν τὰς πνευματικὰς δυνάμεις πρὸς ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν Κατηχητικῶν σχολείων ὑπὲρ τῶν νεωτέρων γενεῶν, καὶ πρὸς ἄλλας χριστιανικὰς προσπάθειας, πρὸς φρονηματισμὸν τοῦ κλήρου, πρὸς τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἵ θήματος τοῦ λαοῦ διὰ τῆς μεταδόσεως καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς αὐτόν. Ἴνα οὕτω δώσωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νέαν ζωὴν καὶ καταστήσωμεν αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ἀναγκάσῃ τὸ ρεῦμα τοῦ ὕλισμου τῶν ἡμερῶν μας, νὰ ἐξαλείψῃ δὲ καὶ πολλὰς ἄλλας δεισιδαιμονίας καὶ ἀθλιότητας ἐν τῷ ἔθνει ἡμῶν, καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸ κατευθύνσιν χριστιανικῆς προόδου καὶ ἠθικοῦ μεγαλείου, εἰς ὃ ἔχουσιν ἐξυψωθῆ ἄλλα ἔθνη, διότι ἀκριβῶς μελετῶσι καὶ πιστεύουσιν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, προσέχουσι δὲ καὶ ἀκολουθοῦσι τὰς διδασκαλίας του καὶ καθοδηγοῦνται ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰ δύσκολα προβλή-

ματα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῶν προορισμοῦ. Τοιοῦτων ὑψηλῶν καὶ ἀρίων σκοπῶν τὴν ἐκπλήρωσιν ὀραματιζόμενος, ἐπικαλοῦμαι ὄχι μόνον τὴν ἀρωγὴν, ἀλλὰ καὶ τὰς προσευχὰς πάντων πρὸς πραγματοποίησιν αὐτῶν.

Κλίνων δὲ γόνυ ἐνώπιον Ἐκείνου, ὅστις διὰ τῆς μεγάλῃς αὐτοῦ θυσίας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐξακολοθεῖ νὰ δεικνύῃ τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος καὶ νὰ ἐμπνέῃ πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους εἰς μεγάλας ἀποφάσεις, συγγνώμης καὶ ἀγάπης, καὶ εἰς ἀνιδιοτελεῆ ἐργασίαν ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἐκτετεύω Αὐτόν, ὅπως πρῶτιστα πάντων ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ εὐδοκήσῃ νὰ γίνῃ ἴλεως ἐπὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ εὐλογήσῃ καὶ φωτίσῃ αὐτό, ἵνα εἰρηνεύσῃ τελείως ἵνα καὶ ἡμεῖς ὡς χριστιανοὶ μὲ τὰ πάσης Ἐκκλησίας ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, «ἤρεμον καὶ ἡτυχον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι» (Α'. Τιμ. 2, 2).

Ἰκετεύω Αὐτόν ὅπως εὐλογῇ τὸν λαὸν τῆς ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, ἵνα προάγῃται καὶ εὐημερῇ ἐν πίστει, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐν χριστιανικῷ ζήλῳ ὑπὲρ πάσης ἀγαθοεργίας.

Ἰκετεύω Αὐτόν, ὅπως εὐλογῇ καὶ ἐνισχύῃ καὶ ἐμὲ ἐν τούτοις πειρασμοῖς μου καὶ ταῖς ἀσθενείαις μου καὶ με ἀναδείξῃ δόκιμον κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου του, τηρητὴν τῶν ἀγίων Του ἐντολῶν καὶ ἐργάτην ἀκαταίσχυντον ἐν τῷ ἀμπελῶνι Του. Ἴνα οὕτως ἀποδειχθῶ πιστὸς εἰς τὰς ἐπαγγελίας μου ὑπὲρ τοῦ ἐμπιστευθέντος μοι λογικοῦ ποιμνίου καὶ ὀδηγήσω αὐτὸ εἰς λιμένα γαλήνης, εἰς πλήρη ἐνότητα, εἰς ἀναγέννησιν καὶ εἰς νομὰς σωτηρίους, πρὸς Αἴνον καὶ δόξαν τοῦ ἔν Τριᾶδι Θεοῦ, ὃς ἐστὶν εὐλογητὸς εἰς αἰῶνας.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Κοινωνικὴ προπόνησις.

Ὅπως ἀθορυβῶς καὶ σιωπηλῶς εἰς τὰς τάξεις τῶν θεολόγων φοιτητῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου συντελεῖται ἀπὸ τινος μίας κοινωνικῆς δοῦσις μὴ μόνον αὐτοὺς πρὸς μέλλοντας λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς θρησκευτικῆς παιδεύσεως προπονοῦσα εἰς τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ τὸν λοιπὸν φοιτητικὸν κόσμον ἐξευγενίζουσα. Ὅμως δὴλον ὅτι φοιτητῶν τῆς Θεολογίας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν καὶ ἐποπτείαν τοῦ βοηθοῦ τοῦ Θεολογικοῦ Σπουδαστηρίου τάξασα ὡς ἔργον αὐτῆς τὴν μετ' ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος παρακολούθησιν τῶν μακρὰν τῆς οἰκογενειακῆς στοργῆς ἀσθενούντων φοιτητῶν πασῶν τῶν πανεπιστημιακῶν Σχολῶν, ἐπεσκεφθῆ πεντακοσίαις κατὰ τὸ λῆξαν πανεπιστημιακὸν ἔτος ὑπὲρ τοῦς ἑκατὸν ἀσθενεῖς φοιτητὰς ἐν τε Ἀθήναις καὶ τοῖς πύρις, τεθεῖσα εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν δι' οἰασδήποτε αὐτῶν ἀνάγκας καθ' ὅλον τῆς ἀσθενείας των τὸ διάστημα, διάφορα μικρὰ δῶρα προσκομίζουσα εἰς αὐτοὺς, μάλιστα κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, γάλα προσμηθεύουσα εἰς τοὺς δεομένους, περὶ τῆς εἰς 10.

σοκομεία και κλινικά μεταφορᾶς των μεριμνῶσα ἐὰν ὑπῆρχεν ἀνάγκη, τοὺς ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ «Σωτηρία» περὶ τοὺς 20 ἀσθενεῖς φοιτητὰς παντοιοτρόπως παραμυθούσα και ἀνακουφίζουσα, και εἰς τοὺς ἐνδεεστέρους ἐκ τῶν φοιτητῶν προμηθεύουσα ἐπειδύτας χειμερινοὺς διὰ χρημάτων τοῦ φιλοπτώχου ταμείου τοῦ πανεπιστημιακοῦ ναοῦ, ἐγκρίσει τῆς Ἐφορείας αὐτοῦ. Ἡ ἴαν ἀξίειπαινος αὐτῆ δρᾶσις τῶν θεολόγων φοιτητῶν, συνδυαζομένη και πρὸς τὰς φροντιστηριακάς ποιμαντορικάς ἐπισκέψεις τῶν διαφόρων ἐν τῇ πρωτευούσῃ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, ἀποτελεῖ σπουδαιότατον κοινωνικὸν μορφωτικὸν ἐφόδιον διὰ τοὺς μέλλοντας κληρικοὺς, ἱεροκήρυκας και διδασκάλους, κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοπρόσεκτον, καθ' ὅσον ἀποκτᾶται κατὰ τὸν μᾶλλον συστηματικὸν τρόπον.

Ἡ Ἀξίωμα.

Τὸ ὄνομα τῆς κατ' αὐτὰς ὑπὸ τῶν ἱταλικῶν στρατευμάτων καταληφθείσης ἱερᾶς πόλεως τῆς Ἀβυssiνίας Ἀξόμ, πρωτοβουλία τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Φωτίου εἶχε δοθῆ εἰς μίαν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ ἀλεξανδρινοῦ θρόνου, τὴν περιλαμβάνουσαν τοὺς ἐν τῷ ἀβυssiνιακῷ κράτει διαβιοῦντας ὁρθοδόξους ὑπὸ τὸν τίτλον «Μητροπόλις Ἀξώμης». Εἰς τὴν ἀνασταθεῖσαν ταύτην Μητροπόλιν εἶχεν ἐκλεγῆ ὑπὸ τῆς ἀλεξανδρινῆς Ἱ. Συνόδου τῷ 1908 ὁ τότε Πρωτοσύγκελλος τῶν ἐν Καίρῳ Πατριαρχείων Χριστοφόρος, μετατεθείς κατόπιν εἰς τὴν Μητροπόλιν Λεοντοπόλεως, δεύτερος δὲ λαβὼν ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Β' τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου Ἀξώμης και ὡς τοιοῦτος τελῶν ἔκτοτε ποιμενάρχης τῶν ἐν τῷ Ἀβυssiνιακῷ κράτει ὁρθοδόξων εἶνε ὁ Ἀξώμης Νικόλαος, ἐκ Συρίας ἔλκων τὴν καταγωγήν. Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ Μητροπολίται ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀβυssiνίαν, διέτριψαν δ' ἐν τῇ πρωτευούσῃ αὐτῆς Ἀντίς Ἀμπάμπα ὁ μὲν πρῶτος βραχυτέρον, ὁ δὲ δεύτερος διαρκέστερον, ἐπισκεφθέντες τὸ ἐν ταῖς κυρωτέραις πόλεσι τῆς ἀβυssiνιακῆς ἐπικρατείας ὁρθόδοξον ποίμνιον και πολλὰ εὐμενείας δείγματα λαβόντες παρὰ τῶν αυτοκρατόρων Μενελίκ και Χαϊλὲ Σελασιέ. Δυστυχῶς ἡ ἀπροσδόκητος πολεμικὴ λαίλαψ μεγάλης ζημίας γίνεται πρόξενος και εἰς τοὺς ὁρθοδόξους ἐν Ἀβυssiνίᾳ πληθυσμούς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἰσνηλθε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰς δύο τακτικάς συνεδριάσεις, ὡσαύτως δὲ χθὲς συνήλθε και τὸ πρωτοβάθμιον Συνδικὸν Δικαστήριον.

Ὡς ἀνεγράψαμεν ἤδη κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν μετέβη εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ ὁ νέος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰωακείμ. Κατὰ τὰς πληροφωρίας τῶν ἐφημερίδων τοῦ Βόλου, ἀπὸ τῆς 3ης μ. μ. ἤρχισε νὰ συγκεντροῦται πολὺς κόσμος πρὸ τῆς ἀποβάθρας, ὅπου θ' ἀπεβιβάζετο ἡ Α. Σ. Μετ' ὀλίγον κατέφθασαν οἱ ἱερεῖς μετὰ τῶν ἐξαπετέρων και οἱ ἱεροψάλται, ὀλίγον δὲ κατόπιν ὁ δῆμαρχος κ. Σπυρίδης μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου και ἅπασαι αἱ πολιτικαὶ και στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Τὴν 3.30 μ. μ. ἡ Α. Σ. ἀπεβί-

βάσθη και ἐδέχθη ἐκ μέρους τῆς πόλεως τὸν χαριετισμὸν τοῦ κ. δημάρχου, ὅστις προσηγόρευσε αὐτὸν δι' ὠραίας προσλαλίας. Εὐθὺς κατόπιν ἐσχηματίσθη ἡ πομπὴ ἡγουμένων τῶν ἐπίππων και πεζῶν χωροφυλάκων και ἐπομένου τοῦ κλήρου και τῶν ἱεροψαλτῶν, οἵτινες ἐψάλλον τὰ σχετικά πρὸς τὴν περίστασιν τροπάρια. Ἐν μέσῳ τοῦ κλήρου ἐβάδιζεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης και εἶποντο οἱ ἐπίσημοι και κόσμος πολὺς, μεταξὺ δύο στίχων στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς. Ἡ πομπὴ διηυθύνθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅπου ἐψάλη δοξολογία και ἔγινεν ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονισσεως, κατόπιν τῆς ὁποίας ὁ καθηγητὴς τῆς θεολογίας κ. Χρ. Ν. Χρήστου προσεφώνησε τὸν Σεβασμιώτατον διὰ συντόμου λογιδρίου καθορίσας εἰς γενικάς γραμμὰς τὸ τί προσδοκᾷ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα παρ' αὐτοῦ. Εἶτα ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ ἠχαρίστησε τοὺς ἐπισήμους και τὸν λαὸν διὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτὸν ὑποδοχὴν, ἐξεφώνησε τὸν ἐν τῷ ἀνά χειρὸς φύλλῳ δημοσιευόμενον ἐνθρονιστήριον λόγον του.

Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθέντος τῇ Ἱ. Συνόδῳ σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σιδηροκάστρου ἀπεφασίσθη ἵνα παρακληθῆ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνησκευμάτων και Παιδείας, ὅπως προβῆ τοῦτο εἰς τὴν ἐνεργεῖαν τῶν δεόντων, ἵνα εἰς τοὺς κατὰ τόπους Σεβ. Ἱεράρχας ἀνατεθῆ και αὐτῆς ἡ προεδρεία τῶν τοπικῶν ἐκπαιδευτικῶν συμβουλίων.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας και Κυνουρίας ἐνέκρινεν, ἵνα οὗτος τὴν αἰτηθείσασιν και χορηγηθείσασιν αὐτῷ δεκαήμερον ἀδειαν ἀπουσίας δι' Ἀθήνας χρησιμοποίησιν πρὸς μεταβάσιν εἰς Κεφαλληνίαν και μετάσχῃ εἰς τὴν ἐκεῖ τῇ 20 τρ. μ. τελουμένην πανήγυριν τοῦ ἁγίου Γερασίμου.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνησκευμάτων και Παιδείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διὰ διατάγματος διορίσθη ἱεροκήρυξ τῆς ἱ. μητροπόλεως Σύρου κλπ. ὁ ἱεροδιάκονος Θεοδώρητος Κοκκινάκης.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας και Κυνουρίας ἀνέφερε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι διώρισε προσωρινὸν σύμβουλον τῆς ἱερᾶς μονῆς Τιμίου Προδρόμου τὸν μοναχὸν Διονύσιον Μπουζόπουλον ἀντὶ τοῦ εἰς σωματικὸν περιορισμὸν εἰς ἄλλην μονὴν τιμωρηθέντος Γερμανοῦ Λάρου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγῶν ἀπέστειλε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ δι' ἐπιταγῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος δραχμὰς 1,335, προσερχομένας ἐκ περιφορᾶς δίσκου ἐν τοῖς ἱ. ναοῖς τῆς ἐπαρχίας του ὑπὲρ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν ὑποβληθείσης αἰτήσεως διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας ἐχορήγησεν εἰς τὸν ἱεροκήρυκα τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Κυπριανὸν Πουλάκον εἰκοσαήμερον ἀδειαν δι' Ἀθήνας.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐγνώρισεν τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2081 και ἀπὸ 20 Ἰουλίου ἐν. ἔτ. Συνδικοῦ ἐγγράφου, ὑπεβλήθη τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐθνησκευμάτων και Παιδείας Νομοσχέδιον περὶ ἰδρύσεως Ἐκκλησιαστικῶν προπαρασκευαστικῶν Σχολῶν ἐν ταῖς ἔδραις τῶν κατὰ τόπους Ἱερῶν Μητροπόλεων και ὅτι ἐπίκειται κατ' αὐτὰς ἡ ἐπιψήφισις τοῦ ὡς προείρηται Νομοσχεδίου, δι' οὗ θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἰδρύσις τῶν ὡς ἄνω Προπαρασκευαστικῶν Σχολῶν και ἡ θεραπεία δι' αὐτῶν τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐφημερίων, ἰδίᾳ ἀνὰ τὴν ὑπαιθρον χώραν.

Ὡς γνωστὸν, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐθνησκευμάτων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57069 και 21 Αὐγούστου ἐν. ἔτ. ἐγκυκλίου αὐτοῦ, ἐζήτησε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 8 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1932 Διατάγματος, περὶ Μητροπολιτικῶν Γραφείων, διὰ τοῦ ὁποίου ἄρθρου ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐφημερίους ἵνα κατέχωσι ταυτοχρόνως και θέσιν ἐν τοῖς Μητροπολιτικοῖς Γραφείοις. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2441 και ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου ἐν. ἔτ. ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ ὡς ἄνω Ὑπουργεῖον ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ῥηθείσης ἐγκυκλίου και ὑπέδειξεν αὐτῷ ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐιρημένου ἄρθρου θὰ εἶχεν ὡς ἄμεσον ἀποτελεσματὴν τὴν διάλυσιν τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων, πρὸς δ' ὅτι αἱ θέσεις τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων εἶναι θέσεις ἐμπιστευτικαὶ και ὡς τοιαῦτα δὲν

είναι δυνατόν νά πληρῶνται διά κοσμικῶν ξένων πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ δυνάμεθα νά εἴπομεν καὶ πρὸς αὐτὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τε τοὺς ἀνώτερω λόγους καὶ διότι εἰς τὰ Μητροπολιτικά Γραφεῖα διαρκῶς καταφεύγουσι χριστιανοὶ δι' ὑποθέσεις αὐτῶν πνευματικῆς φύσεως, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ τοῦ οἰκείου ἱεράρχου δὲν εἶναι δυνατόν ἵνα ἐμπιστευθῆ εἰς ἓνα κοσμικὸν ὃ χριστιανὸς τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ κατὰ τοῦτον ἢ ἐκείνον τὸν τρόπον, παρεκάλεσε τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως προβῆ εἰς τὴν τροποποίησιν τοῦ ὡς προεβίηται Διατάγματος, τὴν ἀπάλειψιν δηλονότι τοῦ 8 ἄρθρου αὐτοῦ καὶ τὴν προσθήκην αὐτῷ αὐτοῦ τοῦ σχετικοῦ τοιοῦτου τοῦ ἀπὸ 29 Φεβρουαρίου 1932, περὶ Μητροπολιτικῶν Γραφείων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου» προαγγέλλεται ὅτι τὸ ἀκολουθοῦν τευχὸς του (Ὀκτ. - Δεκ.) θὰ ἴητε ἀφιερῶμενον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μακαριστοῦ Πάπα Ἀλεξανδρείας Μελετίου Β', ἐφ' ᾧ καὶ ἀπευθύνεται παρὰ κλήρις πρὸς τοὺς ὁποσδήποτε μετ' αὐτοῦ συνδεθέντας νά συμβάλωσιν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ τεύχους τούτου διὰ σελίδων «ἐκ τῆς πολυτυπώτου καὶ πολυσηχιδῆς ἱστορίας τοῦ ἐκλιπόντος μεγάλου ἱεράρχου». Αἱ ἀποστολαὶ δέον νά διευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Ἐκκλησ. Φάρου» κ. Εὐγ. Μιχαηλίδην (Box 2006, Alexandrie - Egypte) μέχρι τέλους ἰσταμένου μηνός.

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ «Πανταίου» δημοσιεύεται ἐγκύκλιος πρὸς τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ εὐσεβῆς πλήρωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τῆς ὁποίας γνωστοποιεῖται ὃ κατάλογος ψηροφόρων, δημοσιευόμενος ἑλληνιστὶ καὶ ἀραβιστὶ, καὶ παρέχονται ὁδηγίαι πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις τοῦ τύπου τῆς Ρίγας καὶ τῆς Ἐσθονίας, ἃς ἐνταῦθα ἀναγράφονται μετὰ πάσης ἐπιφυλάξεως, ὃ ἐπὶ τῶν θρησκευμάτων ἐπίτροπος Ἑμελιάν Γίανσολάβσκη ἐνεταίλατο τῷ Μητροπολίτῃ Σέργιῳ νά συγκαλέσῃ τῇ 14 Σεπτ. π. μηνός ἐν Μόσχᾳ πανρωσικὴν τοπικὴν σύνοδον κληρικολαϊκὴν πρὸς «ἐκλογὴν» πανρωσικοῦ Πατριάρχου, ὡς ὑποψήφιοι δ' ἐπιθυμητοὶ εἰς τὴν σεβαστικὴν ἐξουσίαν ὑπεδείχθησαν ὁ Μητροπ. Σέργιος καὶ ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος Αἰκατερινβούργκ Γρηγόριος. Αἱ εἰδήσεις ἀναφέρουν ὅτι ὃ ἐπὶ τούτῳ διαμαρτυρηθεὶς μητροπολίτης Σταυρουπόλεως Σεραφεὶμ ἐκηρύχθη ἐκπτώτος καὶ ἐξωρίσθη εἰς Σολοβιά.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Βεροίας καὶ Ναούσης.

Ὑπαρχούσης κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἁγ. Μηνᾶ Ναούσης, κατεχομένης ὑπὸ μὴ προσοντούχου ἱερέως, κηλοῦμεν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 81 τοῦ νόμου 5139 τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5139 προσόντα ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης αἰτήσιν μετ' ἀντιγράφων τῶν σχετικῶν ἀποδεικτικῶν τῶν προσόντων αὐτῶν. Ἐν Βεροίᾳ τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης Πολύκαρπος.

Ἱ. Μητρόπολις Χαλκίδος.

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1935 ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ἱ. Μητροπολιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ νόμου 5139 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νά προβῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑψηφίω ἐφημερίου πρὸς πλήρωσιν τῆς χηρευούσης ἐνορίας Πηλίου Ἐν Χαλκίδι τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Ἱ. Μητρόπολις Μυτιλήνης.

Κηρυχθεῖσης ἐν χρεῖᾳ τῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίας Αἰκατερίνης τῆς Κοινότητος Βεροῦ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου

ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ἱερὰν μητροπολιν τὴν σχετικὴν αἰτήσιν μετὰ τῶν γενομισμένων πιστοποιητικῶν μέχρι τῆς 25 τρέχοντος μηνός. Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Μυτιλήνης Ἰακώβος.

Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου ἱ. ναοῦ Μαρίας Μακρὰκώμης προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νά καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 τοῦ νόμου 5139 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ τῶν μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως. (Τ. Σ.) † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Μηθύμνης.

Κηρυχθεῖσης μιᾶς ὀργανικῆς θέσεως ἐφημερίου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἁγίου Ἰωάννου ὁ Θεολόγος τῆς Κοινότητος Πετροῦντος, προσκαλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νά καταλάβωσιν αὐτὴν καὶ κειτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα ὅπως μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν γενομισμένων πιστοποιητικῶν. Ἐν Καλλιῳ τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Κορινθίας.

Καλοῦνται οἱ βουλομένοι νά καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ὁ ἁγιος Νικόλαος τῆς ἐνορίας Κορίνθου τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεράς Μητροπόλεως ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐκ τοῦ νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ αὐτῶν προκειμένου ν' ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους ἱερεῖς διὰ τὴν θέσιν τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας)

Ἱ. Μητρόπολις Ἰωαννίνων.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ νόμου 5139 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νά καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν ἐνοριῶν, 1) τῆς Περιβλέπτου τῆς πόλεως Ἰωαννίνων, 2) Περγίτης, 3) Ἐλευθεροχωρίου, 4) Μεσοβούνιου, 5) Κάτω Ἀσπροχωρίου, 6) Νεοχωροπούλου, 7) Μαισδονοπούλου, 8) Καμινιάς, 9) Μαζαρακίου καὶ 10) τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Ἰωαννίνων, ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ἱερὰν μητροπολιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ νόμου 5139 ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν διὰ μὲν τὰς 7 πρώτας ἐνορίας μέχρι τῆς 25ης Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ., διὰ δὲ τὰς 3 τελευταίας ἐντὸς τοιμήνου ἀπὸ τῆς σήμερον πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων ἐφημεριῶν τῶν ἁγίων ἐνοριῶν. Ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. α. α. Πρωτοσύγκελλος Εὐστάθιος.

Ἱ. Ἐπισκοπὴ Νεαπόλεως.

Καλοῦνται συμφώνως τῷ νόμῳ 5139 ἄρθρ. 81 οἱ βουλομένοι καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν, μέχρι τῆς 10ης Νοεμβρίου ἔ. ἔ. τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ καὶ λοιπὰ δικαιολογητικὰ καὶ καταλάβωσι δι' ἐκλογῆς τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ρούσας Ἐκκλησίας ἁγίας Φωτιάς Σητείας. Ἐν Νεαπόλει τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Νεαπόλεως Διονύσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 81, 82 καὶ 83 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5139 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» καὶ τὰς ἰσχυρούσας διατάξεις τοῦ Τ. Α. Κ. Ε. καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν ἱ. ναῶν: 1) ἁγίου Γεωργίου ἐν Ποταμῷ, 2) ἁγίου Γεωργίου ἐν Πεύκοις, 3) ἁγίου Δημητρίου ἐν Λύρα καὶ 4) Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ἐν Ταροῖς. Ὀρίζομεν δὲ πρὸς ὑποβλήν τῶν σχετικῶν αἰτήσεων τῶν ὑποψηφίων, μετὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ ὡς ἄνω διατάγματος πιστοποιητικῶν, προθεσίμην μέχρι 20ης Νοεμβρίου 1935. Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακείμ.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Λεωννάτου 4, Ἀθήναι